

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχ. εκ του προηγουμένου)
 ΝΑΣΤΑΤΩΜΕΝΗ απ' την απόγονοι ή Λουίζα Μεδιάνα, με τα μάτια άστραφτερά, το πρόσωπο φρικτά συσπασμένο κι' αλλοιωμένο από τη μητροική λαχτάρα και την οδύνη, λήθησε και στάθηκε πάλι μπρός στο λίκνο του Φαβίου, ο οποίος κοιμόταν βαθείά, παρ' όλη την τραγωδία που παιζόταν πλάι του και που άφαιρούσε τη ζωή του και το μέλλον του.

— Πούδς θά τολμήση να μου πάρη το παιδί μου; φωναξε ή δυστυχισμένη μητέρα.

Ο δόν 'Αντόνιο δέν απάντησε. Ξανάβγαλε απ' τη θήρη του τό αϊμωρό και κοκτερό σπλιέτο του και τό έδειξε στη Λουίζα.

— Προτιμάς να σφάζω τό παιδί σου, μπρός στα μάτια σου; της ελεε σγιά, μιά κι' άποφασιστικά.

Η κόμησα Μεδιάνα δέν πίστευε πειά σ' ό,τι άκουγε, δέν πίστευε σ' ό,τι έβλεπε. Μήπως λοιπόν ήσαν ό' αυτά ένα κακό ύνευρο; Μά όχι. Αέν όνειρευόταν. Βρισκόταν μπρός στην πιο σκληρή πραγματικότητα. Η καρδιά της χτυπούσε σαν να έπρόκειτο να σπάση. Άρπικνος ιδρώτας κυλούσε από μέτωπό της.

Από τη στάση του δόν 'Αντόνιο, απ' τό άπαισιο βλέμμα του, απ' την άποφασιστικότητα που εξέφραζε ή σκοτεινή του όψη, κατάλαβε πειά πως κάθε έλπίδα ήταν χαμένη. Γύρισε τότε πάνω στην άεελπίσια της και ελεε στον άπαισιο άνδράδελφό της:

— Έλεος, δόν 'Αντόνιο... Άν δέν φοβάσαι τη δικαιοσύνη των άνθρώπων, φοβήσου τουλάχιστον τη δικαιοσύνη του Θεού, που σε βλέπει αυτή τη στιγμή.

Ο δόν 'Αντόνιο γέλασε έμπλαστικά.

— Η δικαιοσύνη του Θεού κοιμάται υπό πολλού, απάντησε άπότομα.

Άκούοντας τη βλαστήμια του αυτή, ή Λουίζα του ελεε με φωνή που έρωσε:

— Πρόσεξε, δόν 'Αντόνιο. Πρόσεξε μήπως ή θεράν δικαιοσύνη, την όποία χλευάζεις τώρα, σε τιμωρήσει μια μέρα σκληρά για τά λόγια σου και τις πράξεις σου. Ο Θεός βλέπει κι' άκούει. Κι' ή τιμωρία του θα σε βρη μιά μέρα, όπου κι' άν πιάς, και σ' αυτή την ξημιο που ποτέ δέν επάτησε πόδι άνθρώπου...

Ο καυρός τών θαιμιάτων έπέρασε, κυρία, άποκρίθηκε ψυχρά ο δόν 'Αντόνιο. Άς μη χάνουμε λοιπόν τόν καιρό μας με άσωστα λόγια. Ξάλησε τό παιδί σου και ένδυσέ το.

Η δόνα Λουίζα αισθάνθηκε τις δυνάμεις της να την εγκαταλείβουν και Ξανάπεσε γονατιστή μπρός στο δήμό της, λυκτείνοντας με φωνή πνιγμένη απ' τους λυγμούς:

— Δόν 'Αντόνιο, Έλεος! Δέν θα τό κάμης αυτό. Σ' έγνώρισα τόσο γενναίο, τόσο μεγαλόνηχο, ώστε δέν σε φαντάζομαι άξιο να μολυνθής μ' ένα τέτοιο κακούργημα. Όχι, όχι, δέν θα πραγματοποιήσης τις απειλές σου. Θέλεις να με τρομάξεις άσφαλώς.

Ο δόν 'Αντόνιο έλαμε ένα κινημα άνευτομονησίας.

— Οι άνθρώποι μου με περιμένουν, ελεε. Δέν έχω καιρό για χάσιμο πλέον.

Και έπροχώρησε ο ίδιος προς τό λίκνο του Φαβίου. Η κόμησα Μεδιάνα κατάλαβε πειά όριστικά, ότι δέν ίπνηγγε έλπίδα σωτηρίας, ότι ελεε να κίμη μ' ένα θηρίο.

— Στάσου, έτρονήισε στον δόν 'Αντόνιο και πλησίασε τό λίκνο.

Ο Φάβιος της κοιμόταν μέσα σ' αυτό ήηχος και άνάτοπος. Η δύστυχη μητέρα δέν ελεε την σκληρότητα να τόν ξυπνήσει έτσι άπότομα. Για μιά στιγμή μάλιστα σκέπτηκε να φωνάξη και να ζητήσει βοήθεια. Μά ο δόν 'Αντόνιο έμάντηρε τις σκέψεις της και της έ-

δειξε τό γυμνό του σπλιέτο.

— Άν βγάλεις και μιά μόνον φωνή, της ελεε άπειλητικά, θα σφάζω τό παιδί σου μπρός στα μάτια σου.

Τρέμοντας όλόκληρη ή Λουίζα, πνιγμένη στο βουβό της κλάμα, γονάτισε κοντά στο λίκνο του λατρευτού της παιδιού και τό έχάδωσε άπαλά, για να τό ξυπνήση.

Ο μικρός Φάβιος μσανόιξε τά μάτια του πράγματι, μα τά έκλεισε πάλι άμέσως και ξαναθυθίστηκε στον ύπνο.

Η Λουίζα άπλωσε πάλι τό χέρι της στο ξανθό του κεφάλι, μα έδίσταξε να τόν ξαναξυπνήση.

Τότε ο δόν 'Αντόνιο έσκυψε άπότομα στο λίκνο, έπιασε τό άδόμο μικρό απ' τό χέρι, τό έκούνησε άπότομα και τό ξυπνήσε.

Μόλις άνοιξε τά μάτια του ο Φάβιος και ελεε άντίκρυ του την άγρια μορφή του θηριώδους θείου του, έτρόμαξε και ρίχτηκε στην άγκαλιά της μητέρας του.

Η Λουίζα τόν έσφιξε με λαχτάρα στο στήθος της κι' άρχισε να τόν καταφιλή, ψιθυρίζοντας σπαρακτικά:

— Φάβιε!... Παιδί μου!... Μικρό μου άγόρι... Δυστυχισμένο μου παιδί, τί συμφορές σε περιμένουν άραγε;...

— Έμπρός λοιπόν! Η ώρα περνάει, μούγγιρε ο δόν 'Αντόνιο.

Η κόμησα Μεδιάνα δέν ελεε λέξει, δέν έφερε άντίρρηση. Άρχισε να ντύνει τό παιδί της, κλαίγοντας άπειλητικά, στενάζοντας, γεμίζοντας το φιλά.

ΑΠ' Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΑΟΥΣΤ (Του Φρανς Σιμμ)

Τά χέρια της τρέμανε, μα άργοπορούσε καί σκοπιμώς. Πούδς Ξέρει; Ίσως ο Θεός να την λιποτότα και να της έστειλε κανένα άπόστολο σωτήρα. Μά ή εσχάτη αυτή έλπίδα της δέν πραγματοποιήθηκε. Ελεε ντίσει πειά τό Φάβιο. Ο μικρός ήταν έτοιμος και σαν να έμάντηρε την τραγωδία που παιζόταν γύρω του, προσπαθούσε να δέση τά χέρια του σφιχτά γύρω απ' τό λαμίο της μητέρας του.

Άσυρνήντως μπρός στην σπαρακτική αυτή σκηνή, ο δόν 'Αντόνιο γύρισε προς τό μπάλκον κι' εκάλεσε έναν απ' τους συντρόφους του.

Ελεε φτάσει ή τελευταία στιγμή, ή στιγμή του χωρισμού.

Η Λουίζα τό κατάλαβε κι' έσφιξε τό παιδί της στην άγκαλιά της λαχταρούμενη. Τό φιλούσε παύρορα κι' έκλαιγε, έκλαιγε σπαρακτικά. Τό μαρτύριό της, ή οδύνη της, ο σπαραγμός της, ελεαν φτάσει πειά στο καταδρόμφο. Κι' Ξεαρνα, ή δυνάμεις της την εγκατέλειψαν, τό βλέμμα της σκοτίστηκε, ένα βογγητό πόνο βγήκε απ' τό στήθη της και σωμάστηκε κάτω λιπόθυμη.

— Ήταν καυρός, μονομιούρισε ο δόν 'Αντόνιο.

Ο μικρός Φάβιος, βλέποντας την μητέρα του να κυλιέται κάτω άνάσθητη, ρίχτηκε επάνω της κλαίγοντας κι' άρχισε να την άγκαλιάζη κατατρομαγμένος.

Άδιαφορώντας για την τρομάρα του μικρού, ο δόν 'Αντόνιο πήρε ένα κερι και πλησίασε τό φως στο πρόσωπο της κομησίας, για να βεβαιωθη για τη λιποθυμία της. Κατόπιν άνοιξε την ιμιαοθήρη της Λουίζας κι' έπηρε όσα χημάτα, κοσμήματα και έγγραφα βόηκε μέσα σ' αυτή. Έρενήησε έπειτα και διάφορα συρτάρια, πήρε και από αυτά ό,τι ήθελε και τέλος στάθηκε μπρός στην λιπόθυμη κόμησα και στο μικρό του άνεμό, ο όποιος ήταν περιμένιος επάνω της κι' έκλαιγε.

Τά μάτια του κακούργου έπαυρίδου έλαμπαν τώρα άγρια, διαβολικά. Τράβηξε τό σπλιέτο του, τό ήρωσε και τοιμάστηκε να χτυπήση και να σκοτώση εκεί έπί τόπου μητέρα και παιδί. Μά την τελευταία στιγμή έδίστασε, Συγκρατήθηκε. Και τέλος, Ξεναβάζοντας τό σπλιέτο στη θήρη του, ψιθύρισε:

— Όχι, δέν πρέπει... Ένα μονάχα θύμα μου φτάνει... Ο μικρός, ο μικρός ελεε αίμα του άδελφού μου και δέν θέλω να χύσω τό αίμα αυτό.

Άμύσως κατόπιν ο δόν 'Αντόνιο έπιασε τόν περσιτή ποδοτικε μπρός στην μαλακονόρτια, και τό ελεε:

— Σήκωσε αυτή τη γυναίκα από κάτω. Φορτώσου την στον όμο

σου και κατέβα στον κήπο. Μωρέεις ;
— Χωρατεύετε, άρχων ; αποκοιμήθηκε ο πειρατής. Θα την σηκώσω σαν φτερό και θα την κατεβάσω την ανεμόσκαλα σαν τέλειος θαλασσινός. Μονάχα...

— Τι θές, παλληκάρη μου ;
— Μου έπιτρέπει ή εγγενεία σας να πάρω αυτά τα μικροπράγματα ;
Κι' έδειξε ένα άσημένο κρηστήγιο, ένα βάζο κι' άλλα πολύτιμα αντικείμενα.

— Πάρε ό,τι θές, αλλά γρήγορα, διάταξε ό Άντόνιο.
'Ο πειρατής δέν περιέμενε να του τό Ξαναπούν. "Απλητος και στέλιος, άρχισε ν' αρπάξει ό,τι εύρισκε μπροστά του. Διπλώσε ύστερα όλ' αυτά τ' αντικείμενα σ' ένα πολύτιμο τραπέζομάνηλο, πλησίασε στο μπαλκόνι και τό έβριζε στο σύντροφο του, που κρατούσε από κάτω την ανεμόσκαλα, με την όποια είχαν ανέβει.

Γύρισε έπιτα στο δωμάτιο, σίμωσε την κόμησα στους όμους του σαν φτερό, βγήκε στο μπαλκόνι κι' άρχισε να κατεβαίνει.

'Ο δόν Άντόνιο δέν παρακολούθησε με τό βλέμμα του και κάτω γύρισε πρós τόν μικρό Φάβιο. Τό δυστυχημένο παιδί, έντρομο για όλ' αυτά ποιδελε, σιγώλαγε με παράτονο σέ μια άκρη, έχοντας τό βλέμμα του καρφωμένο πρós τό μέρος που μετέφεραν τή μητέρα του.

'Ο δόν Άντόνιο πήρε τό άθιο πλάσμα στην άγκαλιά του και άκολούθησε τους συντρόφους του. Τρομαγμένος άπ' τό σκοτάδι ό Φάβιος, δέν έβλαυγε, δέν έβγαζε τσιμουδιά...

Ποίν διηγηθούμε τό τέλος τής δραματικής αυτής άπαγωγής, τό αίματηρό και άταίσιο, έν' άνάγκη να σας πούμε λίγα λόγια για ένα από τά σπουδαιότερα πρόσωπα τής ιστορίας μας, τό όποιο την έποη άυτή βρισκόταν έπίσης στην Έλαγχόδη.

Στή μικρή αυτή Ίσπανική πόλι ήταν μονίμως έγκατεστημένο ένα άπόσπασμα στρατιωτών, υπό ένα λοχαγό. Τό άπόσπασμα αυτό φρουρούσε τις έρημες άκτές τής Έλαγχόδης, στις όποιες συχνά—πανιά άραζαν τις σκοτεινές νύχτες του χειμώνα λαθρεμπορικά πλοία.

Μεταξύ τών στρατιωτών του άποσπάσματος ήπηρεζε κι' ένας στρατιώτης, διάσημος για την τεμπελιά του και πρós πάντων για τή νύστα που τον έδερνε νύχτα και μέρα. Άποκοιμώταν όπου βρισκόταν, κοιμώταν όρθιος !..

Τόν λέγανε Πεπέ. Κι' οι συνάδελφοί του του είχαν κολλήσει τό παρατσούκλι ό Ύπναράς. Πέτες ό Ύπναράς.

'Ο λοχαγός του δέν του άνέθετε ποτέ καμιά εργασία. Τόν είχαν άρήσει να κοιμάται. Κι' ό Πέτες κοιμώταν, έν' ή άλήθεια, αλλά πάντα... με τό ένα μάτι. Δηλαδή δέν κοιμώταν, ή μάλλον προσποιώταν τόν κοιμωμένο.

Γιατί τό έκανε αυτό ;
"Α, όλα κι' όλα, είχε τό λόγο του ό πονηρός Πέτες.

Ήξερε πός θα ρχότανε περιστασία που θ' αποζημιωνόταν, και με τό παραπάνω μάλοστα, για τό ρόλο πουπαζε και τό πειράγματα που άκουγε. Κι' ή περιστασία αυτή ή περιπόθητη δέν άργησε να φτάσει.

Τό βράδυ τής νυχτιάς που συνέβησαν τά δραματικά γεγονότα που διηγηθήκαμε παραπάνω, ό λοχαγός του στρατιωτικού άποσπάσματος κάλεσε τόν Πεπέ τόν Ύπναρά στο γραφείο του και του ειπε :

— Άκου, Πεπέ... Άρχετá τεμπελάσες όλόκληρους μήνες τώρα. Άπόψε θέλω ν' άνοίξης τά μάτια σου γαρίδα, γιατί θα σου άναθέσω τή φρούφηση τής πό έρημικής κι' επικίνδυνης άκτής. Κατάλαβες ;

— Κατάλαβα, λοχαγέ μου, άπάντησε ό Πέτες, άνοιγοντας μια σιπθακή τό στόμα του, για να χασμουρηθή.

— Μου υπόσχεσαι πός δέν θα κοιμηθής ; ρώτησε ό λοχαγός, του όποιου ή μορφή έλαμρε από χαρά, μόλις ειδη τόν Πεπέ να χασμουριέται προσκαπολιωτός.

— Σάς τό υπόσχομαι, λοχαγέ μου.
— Τά μάτια σου τέσσερα.
— Δεκατέσσερα, λοχαγέ μου.

Κι' ό Πέτες Ξαναχασμουρήθηκε θορυβοδέστατα.
— Λοιπόν, ειπε ό λοχαγός, θέλω να φρουρήσης άπόψε στον μικρό κόλπο τής Ένοσνάδα. Φοδάμα μήπως άράξει άπόψε εκεί κανένα λαθρεμπορικό. Τι λές, Πέτε, θα τά βγάλεις πέρα ; Θα κατορθώσης να μείνης άγρυπνος ;

— Χωρίς άλλο, λοχαγέ, άποκοιμήθηκε ό Πέτες ό Ύπναράς. Έχετε έμπιστοσύνη σε μένα.

— Πάρε λοιπόν τό όπλο σου, τό κλεφτοφανάρο σου και δρόμο. Και τά μάτια σου τέσσερα, παλληκάρη μου.

— Δεκατέσσερα, λοχαγέ, σάς τό υπόσχήθηκα και προηγουμένως. Χαίρετε...

Μόλις ό Πέτες βγήκε άπ' τό γραφείο, ό λοχαγός έτριψε μ' ευχαρίστηση τά χέρια του και ψιθύρισε :

— Θαυμάσια ! Είμαι βέβαιος πός αυτός ό μπουφρος θα κοιμηθή άπόψε στο λιμανάκι τής Ένοσνάδας σαν πεθαμένος. Μου μιλούσε και χασμουριότανε.

Μά την ίδια στιγμή κι' ό Πέτες, πηγαίνοντας να τοιαστή, έκανε τις διζές του σκέφτης. "Ετριβε κι' αυτός τά χέρια του μ' ευχαρίστηση και μουρμουρίζε :

— Τό Ξεϊντο πουλί πάνεταί από τή μητή. Αδτός ό τρισανόητος ό λοχαγός με πήρε άσφαλώς για κανένα βλακέντιο. Μά έργα σου, λοχαγέ μου. Δέν κοιμάται ό Πέτες κι' άς τόν λένε Ύπναρά. Αυτό θα τό άποδείξω άπόψε και με τό παραπάνω. Για να με στέλνη να... κοιμηθώ στον δρόμο τής Ένοσνάδας, θα πη πός κάποιο μυστηγιο πρόκειται να σηβή άπόψε εκεί. Τά μάτια σου τέσσερα λοιπόν, φίλε μου Πέτε και τό τουφέκι έτοιμο στα χέρια...

Η νύχτα ήταν συννεφιασμένη και θεοσκοτεινή. Άγριος άνεμος φυσούσε. Η θάλασσα μούγγριζε άγρια και τό κύμα σάβγαγε σ' άπότομα βράχια με ρόστους κεραυνών.

'Ο Πέτες τοποετήθηκε σ' έναν ψηλό κι' άπότομο βράχο, άπ' τόν όποιο διέκρινε όλο τόν κολλίσο ή μάλλον τόν έμάντετε μέσα στο σκοτάδι, διαλόθηκε στο μανδύα του και περιέμενε.

Μισή ώρα πέρασε. Άπόλυτη έρημία βασιλευσε γύρω. Μόνον ή θάλασσα δερνόταν και θρηνούσε άγρια.

Έξαφνα, ένα βήμα άνθρώπου που πλησίαζε σιγά και προφυλακτικά, άκούστηρε.

'Ο Πέτες τοιξε τ' αυτιά του τεμπομένα, προσποιήθηκε άμέσως τόν κοιμισμένο. Με τά βλέφαρα μούκλειστα, ειδη σέ λίγο τή σιλουέτα του λοχαγού του να κοντοζυγώνει και να στέκεται σ' άπόσπασα μεριζών μέτρον.

— Χρρρρρ ! ρουζάλιζε ήχηρότατα ό Πέτες.

— Πέτε ! φώναζε ό λοχαγός.

— Χρρρρρ !..
— Πέτε, δέν ακούς, κοιμάσαι ;
— Χρρρρρρρρ !..

'Ο λοχαγός πλησίασε σιγανολεραπώντας, έσκυψε πάνω άπ' τόν Πέτε και φώτισε τό πρόσωπό του με τό κλεφτοφανάρο του.

— Κοιμάται σαν ψόφιος ! ψιθύρισε μ' ευχαρίστηση. Δέν θα καταλάβη τίποτε. Τόσο τό καλύτερο...

Και με τό ίδιο σιγανό βήμα άπομακρινήθηκε.

'Ο Πέτες άνασηκώθηκε άμέσως και πήρε τό τουφέκι στα χέρια του.

— Άσφαλώς, ψιθύρισε, κάτι πολύ σπουδαίο πρόκειται να σηβή άπόψε έδώ. "Ας προσέχω, άν θέλω να πάρω κι' έγώ τό μερδικό μου. 'Ο κ. λοχαγός κάνει, φαίνεται, σοβαρές έπιχειρήσεις με τους λαθρεπόρους. Μά άπόψε πρέπει να κερδίσω κι' έγώ κάτι για τόν κόπο μου. "Ας Ξαπλώσω όμως να μη φανώμιαι.

Η ώρα περνούσε. Ψυχή δέν φαινότανε.

'Ο Πέτες άρχισε να νευριάζη. Είχε πεσει Ξεω λοιπόν σαν ήλιθος, ειχε γελαστεί ;

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.

Η ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ

(Του Πάλ Τουρν)